

— Дѣдооо, подай едно зърно!

— Да ти дамъ, синко, — отвърналъ старецътъ, — ама утре щешъ ли ми помогна, кога тръгна къмъ града? Ти само ще ми повдигашъ коша, кога седна да си почина и пакъ стана.

— Идвамъ, — рекълъ циганинътъ, — защо да не дойда. Ами не щешъ ли да ти проводя едно магаре?

— Охъ, дѣдовото, де да ми бѣше едно магаренце! Ти имашъ ли магаре?

— Имамъ ами, цѣла чарда.

— Ами проводи ми едно, — дума му дѣдо Яне.

— Утре, като станешъ, ще го намѣришъ вързано о плета. Натовари коша, па и ти се покачи.

Дѣдо Яне напълнилъ калпака на циганина съ праскови. Тръгналъ си циганинътъ, хапналъ една праскова, хапналъ две, изялъ ги всичкитѣ, много му се усладили. Ходилъ, що ходилъ и кога се мръкнало, завъртѣлъ се пакъ къмъ дѣдовата Янева колиба. Надникналъ презъ плега. Гледалъ дали дѣдо Яне нѣма да си легне, че да му отвлѣче пълния кошъ. Но когато хубаво притъмнѣло, показала се месечината и право къмъ дѣдовата Янева колиба. Свѣтнала, огрѣла му двора. Старецътъ запушилъ съ лулицата си, опрѣлъ гърбъ на коша — ще си варди прасковитѣ.

Мислилъ циганинътъ, мислилъ какъ да открадне прасковитѣ и най-сетне измислилъ: ще улови месечината, ще я удави въ кладенеца и въ тъмното ще опипа коша.

Отишълъ си въ своята колиба, взелъ единъ чувалъ, върналъ се пакъ, покачилъ се на дѣдовия Яневъ плетъ и се присегналъ.

Търкулналъ месечината въ чувала и хайде — бѣга къмъ кладенеца.

Не щешъ ли, въ туй време Дѣдо Господъ забелязалъ циганина. Тозчасъ той откършилъ една пржчица отъ най-жилавото райско дърво и повикалъ едно бързо-ходо ангелче.

— Земи пржчицата, — рекълъ му Дѣдо Господъ, — и тичай долу на земята. Щомъ се наведе циганинътъ надъ